

MŪSŲ LIETUVA

NR. 38 (1469) - SEMANÁRIO - 1976 M. RUGSĖJIS - SETEMBRO 23 D. - 1,50 kr.
R. Juatindiba, 20 (28) Caixa Postal 4421 - 01000 São Paulo, SP. Tel. 273-0338

LIETUVIŲ IMIGRACIJOS BRAZILIJON 50-METIS (1926-1976)

NAUJA MASKVOS KOMEDIJA

Praeitais metais nepapas tai gerai pavykus (žiūrint iš sovietinio taško) pasauliui įpiršti Helsinkio aktą, kurį L. Brežnevas pasirašydamas net apsiašarojo, juk tai buvęs jo ilgų metų darbas ir pagrindinė svajonė, Maskva šiuo metu pradėjo naują akciją - įkalbėti pasauliui, kad reikia šaukti naują konferenciją, kuri sustabdytų ginklavimosi lenktynes ir būtų einama prie visiško nusiginklavimo.

Kaip savaitraštis 'Moscow News' praneša, jau senokai veikianti Pasaulio Taikos Taryba, tikras Maskvos kūdikis, dabar pradėjo šią nusiginklavimo akciją, kuri bus pavadinta Stockholmo Atsisaukimu. Taigi, dabar iš Helsinkio pereisime į kaimyninę Švediją.

Kaip toliau Moscow News rašo, dabar jau užsukta mašinerija puikiai veikia visoje Sovietijoje. Manoma, kad greitu laiku ši akcija bus pervesta ir į kitus 'draugiškus', arba kad ir į nevysiškai 'draugiškus' kraštus. Anot laikraščio, visose Sovietijos imonėse, kolūkiuose ir įstaigose šaukiami masiniai 'darbininkų ir inteligentų' susirinkimai, kur suvarytieji 'su entuziazmu' (argi galėtų būti kitaip?) pasirašą šią naująją 'Taikos akciją'.

Tokie masiniai susirinkimai jau įvykę Maskvoje, Minske, Vilniuje, Vladivostoke ir kitur. Darbininkai iškelia plakatus, kuriuose įrašyta 'Šalin karą', 'Sustabdykime ginklavimosi lenktynes', 'Mes pasisakome už visuotinę nusiginklavimą' ir panašius. Kažkoks metalo tekintojas Maskvoje, V. Baikov

šūkavęs: 'Kiekvienas mūsų fabrike pasirašys šį atsisaukimą. Mes pilnai remiame komunistų partijos nenuilstamas pastangas išlaikyti ir apsaugoti pasaulio taiką'. O kitas Vladivostoke dar pridėjęs: 'Mes pasirašysime šią taikos apeliaciją su malonumu. Tai turėtų būti visų padorių žmonių siekimas - išlaikyti taiką pasaulyje. Niekas nuo karo tiek nenukentėjo, kaip Sovietų Sąjunga'.

Kaip prieraiše toliau sakoma, buvę pastebėta, kad imperialistinės šalys pradėjusios atšalti nuo detentės, kuri tikrai buvusi naudinga ne tik Sovietijai, bet ir visiems, todėl dabar rasta nauja paplakimo rykštė, kad ta, sovietams ištiesų buvusi nau dinga detentė ir toliau būtų skatinama ir puoselėjama. Taigi, dabar pereisime žingsnį toliau - į Stockholmą Švedijoje.

Bet nė Maskva, nė tie suvarytieji pasirašyti darbininkai niekur neužsimena, kad sovietai privertė kalnais savo ginklų Afrikoje ir Artimuosiuose Rytuose ir dar vis ieško naujų 'silpnų kur būtų galima koją įkelti (ir randama). Ir Angola buvusi išlaisvinta pačių krašto patriotų didelėmis aukomis ir pasišventimu (o kieno ginklais ir militarine intervencija, tai to jau 'nežinoma').

LENKAI PAVYDI LIETUVIAMS

Paryžiuje leidžiamas lenkų kalba žurnalas "Kultura" idėjo ilgoką savo korespondento E. Žakielio dabartinių įvykių okupu Lietuvoje aprašymą. Čia duodame aprašymo santrauką.

"...Ir kaip čia nepavydėsi lietuviams", atsiduso lenkų "Dziennik Związdowy" korespondentas, patyręs, kad lietuviai suorganizavo jau trečią jaunimo kongresą, šį kartą Argentinoje.

Sekantis kongresas planuojamas turėti Europoje. Kiekvieną kartą pasirenkant kongresui naują kraštą, yra du privalumai: viena, tokie saskrydžiai patraukia ne vien oficialius atstovus į jį, bet ir turistus; antra, jaunieji lietuviai, dažniausia vartoja jų gyvenamo krašto kalbas ir silpnai kalbą lietuviškai, yra priversti vartoti visiems bendrą lietuvių kalbą, nes kanadietis nemoka portugališkai, o argentinietis angliškai. Be tradicinių gražių rezoliucijų, buvo priimtos

ir praktiško pobūdžio rezoliucijos dėl informacijos apie Lietuvą lietuvių gyvenamų kraštų kalbomis reikalingumo, dėl ryšių palaikymo tarp emigracijos bendruomenių ir t. t.

Vilkas turi savo Informacinę Tarybą - Eltą, kuri leidžia informacinius biuletenius lietuvių, anglų, prancūzų, italų, ispanų ir portugalų kalbomis. Ne tik tai kraštas, bet ir emigracija laikosi tokio opalsio: išverti ir išlaikyti savo kultūrą.

Kai sovietų delegatas Jungtinėse Tautose skelbė, kad nevalia kištis į Portugalijos vidaus reikalus ir "trypti tautos teises", min. S. Lozoraitis išsiuntė memorandumą JT asamblėjos pirmininkui, akreipdamas jo dėmesį, kad kaip tik sovietai tas teises sutrypė Pabaltijo kraštuose.

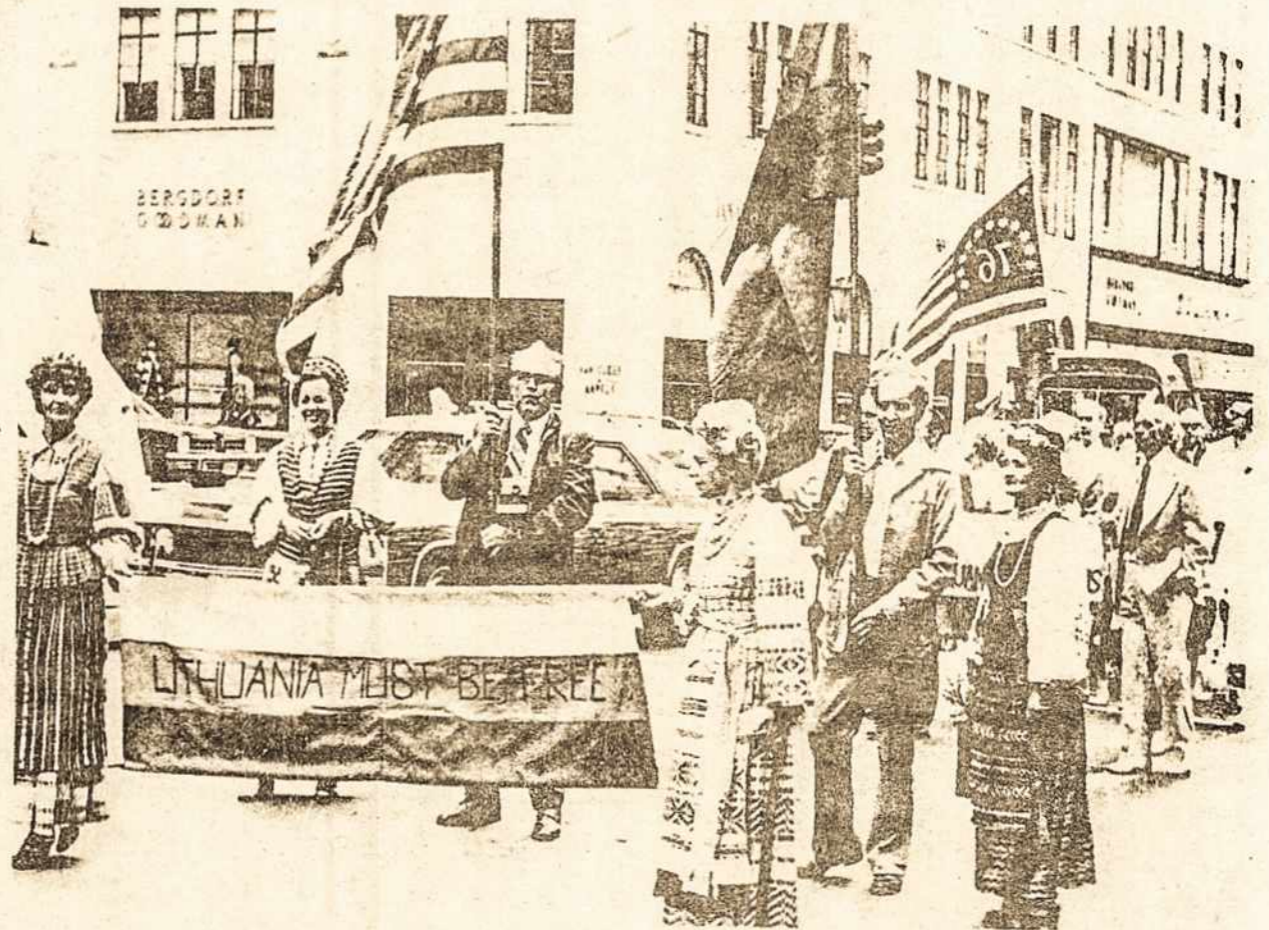
Kai K. Waldheimas (kuris savo laiku 17 tūkstančių okupu Lietuvos kreipimasi į JT sukišo į stalčių) lankėsi Australijoje, jis sulaukė nedraugingų demonstracijų iš gerą atmintį turinčių pabaltiečių.

Tarptautinių kontaktų srityje galima priminti, kad Simas Kudirka pasakęs amerikiečiams nemaža tiesos apie sovietus. Algirdas Landsbergis žurnalo Kontinent Nr. 5 idėjo straipsnį, pavadintą "Orwell ir Kafka tebegyvena Lietuvoje".

Anot Maskvos politikos, 'ką mes gavome po II Pasaulinio karo - tai jau mūsų'. O dabar galime nusiginkluoti ir toliau gyventi didžiausioje taikoje: 'ką mes paėmėme - tai mūsų, tik šiuokštu nebandykite atsiimti, ko jūs netekote'. (ab)

D I R V A

/Tęs. 3 psl./

Pavergtų Tautų savaitė New Yorke. Nuotraukoje dalis lietuvių eisenoje 5-ja Ave. į pamaldas. Nuotrauka L. Tamošaičio

PAVERGTIEJI TURI BŪTI IŠLAISVINTI

Pavergtųjų tautų savaitės proga prie Laisvės statulos New Yorke vyko nepaprastas mitingas, kur reikalauta laisvės visiem pavergtiems kraštam. Kalbėjo pavergtųjų bičiuliai, valdžios žmonės. Pavergtųjų tautų atstovai atliko spalvingą programą, šokdami savo tautinius šokius, dainuodami savo dainas.

Mažas kupstas didelį vežimą verčia

Profesoriaus Juozo Ereto — lietuviško šveicaro mintys apie tautą, mažąsias tautas ir būsimą Lietuvą

A. KALNIUS

Gal dėlto, kad pasauly tiek daug skausmo ir ašarų, lėbavimo ir moralinio išdykumo bei dvasinės tuštumos, iš tolo atklydęs šiltas žodis apstulbusį žmogų atgaivina, nuramina ir širdyje užkuria vilties ugnelę. O mus džiugina dar ir tai, kad šitą atgaivos bangą atridina iš tolimų Alpių papėdės, iš laisvei ir žmoniškumui prisiekusio krašto — puošniosios Šveicarijos žmogus, nuo pat jaunystės besigrumias su tamsos jėgomis. Jo vardo pasakyti nereikia, nes, užsiminus apie Šveicariją, beveik kiekvienam lietuviui aišku, jog čia turimas galvoje Juozas Eretas.

Taigi ir vėl šių skirsnelių autoriui atiteko maloni pareiga perskaityti prof. J. Ereto paskutinę knygą "Išėivijos klausimais" ir pasidalinti išpūdžiais su laikraščio skaitytojais.

* * *

Kaip ši knyga atsirado, autorius pasako savo pratartyje. Tai yra straipsnių rinkinys tremties problemomis, kadaise panaudotų paskaitoms ar patekusių į periodinę spaudą, kuri yra nūgrimzdusi užmarštin. Profesoriaus draugai, pagailėję jo išgalingų pastangų, pasiūlė juos išleisti atskira knyga. Jis taip ir padarė: atrinko tris, o Lietuvių Katalikų Mokslo Akademijsiamžino šioje knygoje.

I

Taigi, kokios tremties problemos čionai yra sprendžiamos? Pirmiausia autorius klausia: "Tremtis — prakeikimas ar uždavinys?" Jis pats į jį ir atsako:

Žinoma, jis tremtį, kaip ir mūsų dauguma, supranta kaip sopulį, kurį reikia iškentėti, kaip nelaimę, kurią reikia pakelti, kaip netekimą, kurį reikia apraudoti. Šia prasme tremtis gali atrodyti kaip prakeikimas, arba, švelniau tariant, kaip bausmė. Betgi autorius atsakymo į šį klausimą ieško, žvilgčiodamas iš augštesnės pakopos. Jis jį randa ir tai kitoki. Šis jo atsakymas yra prasmingesnis, raminantis, viltingas. Jis sako, kad tremtis yra eilinis reiškinys. Nes istorijoje esą žinoma nemaža tremties faktų, kai ne tik pavienis žmogus, bet net iš-tisos gentys ir bendruomenės išvyko svetur ieškoti laimės savo asmeniškai buičiai pagerinti ar laisvės savo gyvenimo principams vykdyti. Pagaliau net ir gyvenimas savo pavergtame krašte yra ne kas kita, o trem-

Prof. Juozas Eretas savo paskaitomis, straipsniais ir knygomis informuoja pasaulį apie sovietinę Lietuvos okupaciją
Nuotr. V. Maželió

tis. Vergijoje gyvenęs yra iš-tremtas iš savo aš, nes jie negali ugdyti savo asmenybės, siekti savo idealų ir net už juos kovoti. Gi žmogus, savanoriškai pasirinkęs tremtį, vyksta į nežinomus tolius įprasminti savo gyvenimo arba pasirinkti kareivio dalios kovoje už savo tėvų, brolių ir seserų laisvę bei gerovę.

* * *

Jieškodamas dar daugiau prasmės motyvų tremties gyvenime, autorius kreipia ypatingą dėmesį į tremtinio kūrybinę mintį, jos polėkius ir ryžtą. Turint galvoje, kad kultūra yra kūrybos vaisius, tai didelėm ir išdidžiom tautom dažniausiai sunkoka ši vaisių prinokinti dėlei savo grobuoniškų užmačių, kurioms įvykdyti skiria savo laiką. Gi mažosioms kultūra gali tapti ginklu, kurio prisibijo net milžinai. Čia autorius kaip pavyzdį pateikia Šveicariją, kurios laisvės nedrįso net idrėksti nė išalkusio grobonies riagai. Žinoma, kas išdrįs išversti fakelus iš Alpių papėdės, kurių šviesa siekė net Lietuvos žemę! Nebent tik kūjis bolševiko rankose, kurios geba daužyti kryžius ir kultūros paminklus savo pavergtų tautų platuose.

Autorius tačiau neranda motyvų, kodėl mūsų tremtis negalėtų būti kūrybiška. Atvirkščiai, mums galima ir būtina kurti, nes jis mūsų tremtyje išvelgia mistinę paskirtį. Pastebėjęs, kad beveik visi mūsų šviesūs protai atsidūrė tremtyje, jisai klausia: "Taigi, ar tik ne pati Apvaizda ją (tremtį) sudarė, skirdama jai svetur tą darbą,

kurio Lietuvoje pasilikę negali dirbti?"

Šis mistiškas mūsų tremties charakteris neturėtų būti panaudotas lėbavimui, smaguriavimui ar kitiems lengviems ir nereikšmingiems polinkiams. Esą reikia sutirštinti kūrybinę atmosferą, "nes tik iš stiprios įtampos šoka žaibai". Ir iš tikrųjų, ką tremties inteligentas būtų galėjęs nuveikti rusiškos vergijos aplinkoj, iš kurios keliai veda į kalėjimą arba kapus?

* * *

Kadangi kūrybos, o ypač literatūrinių ir mokslinių vertybių, svarbiausia priemonė yra kalba, ir tai tik gimtoji kalba, dėlto autorius visu savo nuoširdumu ir rekomenduoja tik ja naudotis, nes "prabilti svetima kalba reiškia prabilti ne savo siela, o tik savo liežuviu".

* * *

Turėdamas galvoje mistinę mūsų emigracijos paskirtį ir netikėdamas tremties prakeikimu, autorius pirmąjį savo straipsnį baigia: "Dėl to mes visus sunkumus nešame be aimanų, juk žinome, kad gale šio kryžiaus kelio ne tiek gresia Golgota, kiek žavi prisikėlimas".

II

Pirmame straipsnyje kalbėjęs apie kūrybinių jėgų ir tremties teikiamų kūrybinių galimybių panaudojimą kultūros lobiams krauti, antrame straipsnyje autorius su skaitytojais aiškina tautinės kultūros reikšmę. Jis kultūrą supranta kaip didžiausią tautos turtą. Jis, žinoma, neneigia tautos valstybingumo, apsirūpinimo duona ir

laisvės apsauga, bet visa tai, ypač medžiaginės vertybės, yra tik sąlygos kultūrai tarpti. "Ne kas kita, o kultūra sudaro tautos nevystančią garbę", yra autoriaus įsitikinimas, suteikiantis kultūrai vyraujančią reikšmę. Štai dėlko kurti ir didinti kultūrinę krūvį yra pats pagrindinis tremties uždavinys.

Žinoma, su tokia prielaida gali nesutikti mūsų politiniai varuotojai, visuomenės veikėjai, medžiaginių išteklių telkėjai ir pan. Profesorius šioje vietoje apie tai nekalba ir jokių palyginimų nedaro, nes, matyti, tai yra jau kita tema. Betgi jis nė vienos kitos darbo plotmės ir nesiaurina. Nes savaime aišku, jog visų darbų pastangos viena kitą papildo ir palaiko. Be laisvės, dėl kurios kovoja mūsų politiniai veiksniai, be visuomeninės veiklos ir be medžiaginio pagrindo šlubuos ir mūsų kūrybinis potencialas, o kartu nubluks ir kultūrinis spindėjimas. Čia autorius veikia nurodo į kultūrinių išteklių galią, kuri mažąsias tautas padaro didžiųjų tautų viršūnėmis. Nes kuri didžioji tauta gali prilygti senovės graikams? O ir mūsų mažutė tauta ar ne auksu spindi šalia purvino rusiško bato? Juk turbūt neveltui vienas anglų kultūrininkas prasitarė, kad septyni (?) geri rusų rašytojai dar nereiškia augštos jų tautos kultūros.

Ir iš tikrųjų, ar tik ne dėlto didžiosios tautos pirmiau tykoja praryti ir anuliuoti mažųjų kultūrą, idant paskui būtų lengviau suvirškinti pačią tautą. Kultūri-

(Tęs. 3 psl.)

LENKAI PAVYDI...

/Tęs. iš 1 psl./

Aprašo naują pogrindžio leidinį "Aušra". Tai esąs nepolitinis leidinys. Leidėjai turi viltį, kad Lietuvos komunistai, padorūs patriotai, jį rems. "Lietuvių tauta išliks gyva, jei savo kultūra bus pranašesnė už pavergėjus", rašo "Aušra".

Tylūs ir savyje užsidarę lietuviai kartas nuo karto vis dėlto prabyla. Ypatingai sporte, kai laimi savo komanda ar kyla ginčai.

Sovietai, atrodo, pradėjo kovoti prieš emigracijos įtaką per medžiaginę paramą. Pinigų persiuntimas tiek pabrangęs, kad jau nebeapsimokas. Siuntiniams mokesčiai pakilę nepaprastai.

Australijos lenkai aktyviai dalyvavo pabaltiečių demonstracijose prieš buv. Whitlamo vyriausybės tos inkorporacijos pripažinimą (vėliau naujo Australijos premjero Frazerio atšauktas). Todėl, kai Australijos lenkai surengė eilę didelių demonstracijų, protestuodami prieš planuo-

jamus dabartinės Lenkijos konstitucijos pakeitimus, vietinis lietuvių savaitinis laikraštis pa-informavo apie tai savo skaitytojus, ragindamas juos dalyvau-

sia vertybė šioje planetoje? Autorius ją atmeta. Ši idėja netinka krikščioniui, nes verčia nuo sosto Kūrėją ir jo vieton sodina žmogų, tarytum žmogus sugebėtų paimti į savo rankas visatos vadeles ir laimingai ją vairuoti begalinėse erdvėse.

Tai kas dar beliko? Gal kas pasakys — pragmatizmas, kurio filosofija yra grindžiama daiktų verte. Juk tai, kas yra vertinga, naudinga ir ypač apčiuopiama bei jaučiama, yra tiesa. Šios filosofijos įtakoje esame mes, Amerikos kraštu gyventojai, nes Amerika yra šios srovės tėvynė.

Idėja, rodos, graži, o ir gyventi Amerikoje ne taip bloga, bet profesoriui ir ji ne prie širdies. Mat, ši filosofija praeina pro metafizinį pasaulį, lyg jo visiškai nebūtų. O jis, autorius, gėrisi žmonių gimine, kad ji yra tokia didi, pasiekusi epochinių laimėjimų, bet vis dėlto virš jos dar yra Dievas, ją sukūręs ir palaikęs. Ir iš tikrųjų argi žmogus, pažvelgęs į mirties angelą, gali įsakyti: šalin nuo manęs, egzекutoriau, tavo pareigos jau pasibaigė, dabar aš pats esu savo gyvybės viešpats?

Taigi, reikia, jį ieškoti stipresnių idėjų savo požiūriams pagrįsti. Autoriui tai ne problema. Jo sąmonėje jau nuo seno plazda krikščioniškojo humanizmo idealai, apimę "Dievą ir žmogų, transcendentinį pasaulį ir žemę". Jis netraktuoja šios žemės, kaip "ašarų pakalnės".

Pavergtų Tautų paradas įvyko š. m. liepos 17 d., Chicagoje, miesto centre, kuriame išsiskyrė lietuviai su savo tvarkinga eisena ir ryškiais vaizdais. Čia matome Romo Kalantos susideginimą ir buvo nešama didžiulė trispalvė Lietuvos vėliava. Vėliavą nešė 10 tautiniais rūbais pasipuošusių ponių bei panelių. Per televiziją vienintelis vaizdas buvo parodyta mūsų trispalvė vėliava. R. Kalantos susideginimo pavaizdavimą ir trispalvę parūpino V. Šimkus.

ti demonstracijose ir pareiškdamas: "Dabar mūsų eilė talkinti lenkams". Straipsnyje yra ir daugiau informacijos apie dabartinės Lietuvos gyvenimą. E.

MAŽAS KUPSTAS...

/Tęs. iš 2 psl./

niai ginklai Lietuvoje jau gero-kai apdile. Dar veiksmingi beliko religiniai, kurie priešą iš proto varo.

Dėlto profesorius ir perša bei raginte ragina įtempti tremtinių kūrybines jėgas ir statyti nesugriaunamas kultūros pilis, kurių bokštų nepasiektų priešų ereliai ir nesudaužytų kūjų dūžiai.

Tai yra gili išvalga, kuri galbūt turėjo įtakos nevienam ir iš mūsų tremties kultūrininkų, reikalaujančių kultūrinio darbo suintensyvinimo ir kultūrinių vertybių pakėlimo į augštesnį laipsnį.

* * *

Betgi J. Eretas žvelgia į kultūrą ne bendru žvilgsniu. Jis ją seikėja, apsvarsto ir išpusto pelus, jį ieškodamas jai idėjinio pagrindo, atseit, kokia šviesa ji turi suspindėti. Pirmiausia jis atsieja sovietų dialektinį bei istorinį materializmą, kuris "slepia savyje mirties sėklą". Ne, tokia kultūros forma ne mums. Kultūros kūrėjai, siūlydami savo produktą ant durtuvų galų, ilgainiui patys pasismeigia.

O kaip su humanizmu? Juk jis dabar labai populiarus. Nes argi ne žmogus yra pati didžiau-

ties kalba, kaip tautinės gyvybės ženklų. Jis, išaugštines lietuvių kalbos reikšminguosius savitumus, atmeta kaikieno manymą, kad kalbos pakeitimas esąs tik formalinis veiksmas. Ne, jam tai yra tautinė savižudystė. Kas kuria svetima kalba literatūros veikala, jis skriaudžia literatūrą aplamai, nes, kurdamas sava kalba, jis "gali pirmauti", gi svetima kalba — "tik bernauti".

Iš šių eilučių skaitytojui gali atrodyti, kad profesorius yra tik vienos krypties bėgikas. O ne, o ne! Čia jisai mums tiktai nurodė kelią, kuriuo eidami privalome tapti kitų partneriais, bet ne vergais. Būti partneriu yra visų mūsų uždavinys. Atvirščiai — jis siūlo nebūti pasipūstusiais ir išdidžiais, kaip kalakutai, o priimti iš kitų visa, kas gražu ir vertinga, ir visa tai, išsijojus per lietuvišką rėtį, įsileisti į lietuviškos kultūros rūmą. Kiekvienu atveju nereikia atsiriboti nuo kitų ir užsidaryti savame kiaute, nes nuskurdintume save ir nepraturtintume kitų.

Savo pastarajai tezei pagrįsti autorius vėl nurodo visą eilę pavyzdžių, kur tremtyje nereikia net emigrantinės masės, o užtenka tik vieno žmogaus, sužibusio dvasiniame žvaigždyne, kad padarytų garbę ne tik sau, ne tik savo tautai, bet ir žmonijai. Taigi, jis ragina ryžtis, nes pasiryžėliui tremtis "tėra kitas

Lietuvybės vertė jaunystės akimis

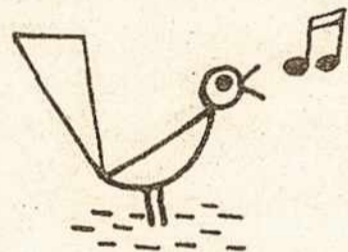
Aurelija Balašaitienė

Kalbėdami lietuviškos išlaikymo klausimais bei sielodamiesi lietuviškos išlikimo laisvojo pasaulio lietuviškos visuomenės priaugančiose kartose, retai tepasvarstome priemones ir metodus, kuriais galima būtų efektingiausiai lietuviškos tęstinumą perduoti tiems, kuriems pati Lietuva tėra tolimas žemės plotas didžiuliam žemėlapyje ir jos kova už būvį nėra įstrigusi į jų sielas. Lituanistinės mokyklos, jaunimo organizacijos, parapijos ir kitos mūsų visuomenės institucijos šią problemą jaučia. Tautinės sąmonės palaikymo tikslu intensyvu dėmesys skiriamas jaunimui. Nors tik iš istorinės perspektyvos galima bus po eilės metų mūsų pastangas įvertinti, tačiau jau šią dieną, po ketvirčio šimtmečio už tėvynės ribų, galima nagrinėti mūsų bandymų išdavas ir daryti išvadas, naudojant gyvus pavyzdžius. Lituanistinėse mokyklose mokinių skaičius mažėja, nežiūrint to, kad mūsų šeimų prieauglis nėra ta kryptimi. Tose mokyklose esantis jaunimas savo privačiame gyvenime vistiek aplink save spinduliuoja originalią, bet labai konkrečią lietuviškos nuotaką ir ją išsineša į organizacijas, kuriose ir lituanistinėse mokyklose nesimokantis jaunimas yra aktyvus. Reikia sutikti su tuo faktu, kad tik stiprią tautinę pareigą jaučiančios šeimos aukoja savo šeštadienius, pristatydamos vaikus į mokyklas, ir kad pačios šeimos privatus gyvenimas visada buvo ir bus geriausia lietuviškos mokykla. Nei organizacijos, nei mokyklos, nei meniniai vienetai, be šeimos pagalbos, neįkvėps jaunimui tos giliosios lietuviškos, kuri tampa individo sielos dalimi.

Jaunimo kongresas, įvykęs pereiną žiemą Pietų Amerikoje, parodė, kad vistiek mūsų lietuviškas prieauglis laisvame pasaulyje yra gerokai įsisąmoninęs

lietuviškos idėją, nors tos idėjos interpretacija jau skiriasi nuo vyresniosios kartos sąvokos. Tai natūralus laiko bėgio ir gyvenimo sąlygų padaras, kurį, optimistiškai žiūrint, turėtume pozityviai įvertinti. Pažvelkime konkrečiai į naujausios kartos jaunimo atstovę Danutę Bankaitytę.

Ištiesą eilę metų pažinusi Henriko ir Aldonos Bankaičių gausią lietuvišką šeimą, negaliu neiškelti tos šeimos nuopelnų, stebėdama jos vaikų elgesį, interesus ir veiklą. Inžinierius Henrikas ir jo žmona gyvena ne sau, visą savo laisvalaikį atiduodami savo vaikų ateičiai. Šeštadieninės mokyklos, ansamblio repeticijos, kanklių pamokos, sporto treniruotės — tai jų vaikų lietuviško gyvenimo treniruotės arenos. Patys tėvai, ilgamečiai Čiurlionio ansamblio nariai, šiandieną jau drauge su savo vaikais dalyvauja ansamblio gastrolėse, su paslėptu pasididžiavimu sekdami savo dukras, Danutę ir Mirgą, kanklių muzikos srityje pasižymėjusias talentingas solistes, ir sūnų Raimundą.

Danutė Bankaitytė per savo gyvenimo aštuoniolika pavasarių jau susiformavo į gerokai apibrendusią asmenybę, žinančią savo gyvenimo kryptį ir turinčią aiškų nusistatymą esminiais žmogaus gyvenimo klausimais. Jos nusistatymas lietuviškos atžvilgiu neturi jokių abejonių. "Lituanistinė mokykla apipavidalino mano galvojimą, vertė analizuoti idėjas, jas dėti ant popierio. Nuosėklus lietuvių kalbos mokymasis ir literatūros mokymosi metodai man padėjo angliškoje mokykloje, ypatingai besimokant vokiečių kalbos, kuri taip pat turi daiktavardžių ir būdvardžių linksniuotes. Vien tik anglų kal-

Kanklių virtuozė Danutė Bankaitytė

bą mokantiems tai yra labai sunkus dalykas", vertino savo 12 Lituanistinės mokyklos metų abiturientė, 1975 metais įsigijusi Vysk. Valančiaus Mokyklos baigimo pažymėjimą. Ji mokykla baigė pirmąją, už gerą mokymąsi gaudama dovaną. Mokslo metų bėgyje ji pasižymėjo lietuviškų knygų skaitymu, ir yra laimėjusi B. Gražulio skirtą piniginę premiją, kaip daugiausiai perskaičiusi knygų mokinė. Jaunimo kongresą Danutė įvertina labai pozityviai, įsitikinusi, kad viso laisvojo pasaulio lietuvių nuolatinis bendravimas yra būtinas. Jis duodąs pajusti tam tikrą ne savo žemėje gyvenančio lietuvių universalumą, kuris apjungia įvairiuose kraštuose gyvenančius vieją viską jungiančią, bendros kultūros, bendros kalbos ir bendro likimo idėją.

"Kalbėjome kongreso metu tik lietuviškai, nes iš karto kilo tam tikras pasididžiavimas savąja kalba. Visi iš šiaurinės Amerikos atvykę iš karto pastebėjome, kad mes kalbame žymiai geriau lietuviškai, negu mūsų tautiečiai Pietų Amerikoje. Tai padarė lietuviškos mokyklos, kurių Pietų Amerikoje nėra, ir jaunimo tarpe lietuvių kalbą daugiausia palaiko šeimose dar gyvos močiutės. Šiaurės Amerikoje lietuviš-

kos parapijos ir jaunimo organizacijos, šalia mokyklų, mus nuolat mokė. Ir kanklių daugumas ten nebuvo matę nei apie jas girdėję. Aš myliu kankles, ir bandžiau galimai geriau ten sutikta jaunimą su kanklių muzika supažindinti ir juos kiek pamokyti", — tęsė Danutė toliau, kalbėdama apie Kongreso įspūdžius. "Aš begaliniai myliu savo šeimą, tėvelius, broliukus ir sesutes, ir todėl bijojau, kad mano Kalėdos ne namie bus labai liūdnos. Turiu prisipažinti, kad tai buvo gražiausios Kalėdos mano gyvenime. Norėjosi verksti, lauziant Kūčių plotkeles po žvaigždėtu Argentinos dangumi su tolimais mano tautos vaikais iš įvairių pasaulio kraštų. Bernelių Mišios su savo lietuvišku sentimentu, pasirodymai, kanklių koncertai, darbo savaitė ir simpoziumai — Uragvajuje — visa tai praturtino mane ir davė man progos pasijausti kaip viena iš daugelio pasaulyje išsiblaškiusių lietuvių, kuriuos vienija ir suartina to paties kraujo balsas".

Danutė Bankaitytė, baigusi Onos Mikulskienės kanklių studiją, jau 11 metų kankliuojanti, eilę metų sportuojanti, aktyvi lietuviškame gyvenime, nėra tik vienasipusiškai savo parapijoje izoliuota lietuvaitė, bet

Petras Pakalnis

SENIAU IR DABAR

Kažin kodėl esame linę manyti, kad po 1917 m. revoliucijos Rusijoje viskas labai pasikeitė. Tačiau iš tiesų po 1917 m. revoliucijos Rusijoje kai kas pasikeitė, kai kas pasiliko taip, kaip buvo carų laikais.

Pradėkime nuo viršūnės. Prieš 1917 m. revoliuciją caras buvo absoliutus Rusijos valdytojas, autokratas. Jis valdė kraštą padedamas ministrų, kurie tik jam vienam buvo atsakingi. Dabar Rusiją valdo politbiūras ir komunistų partijos sekretorius, padedamas ministrų. Stalino laikais ministrai arba komisarai buvo nereikšmingas dalykas, nes viską nusprendavo Stalinas. Tapęs generalisimu, jis dėvėjo baltą švarką ir juodas kelnes lygiai taip, kaip caras.

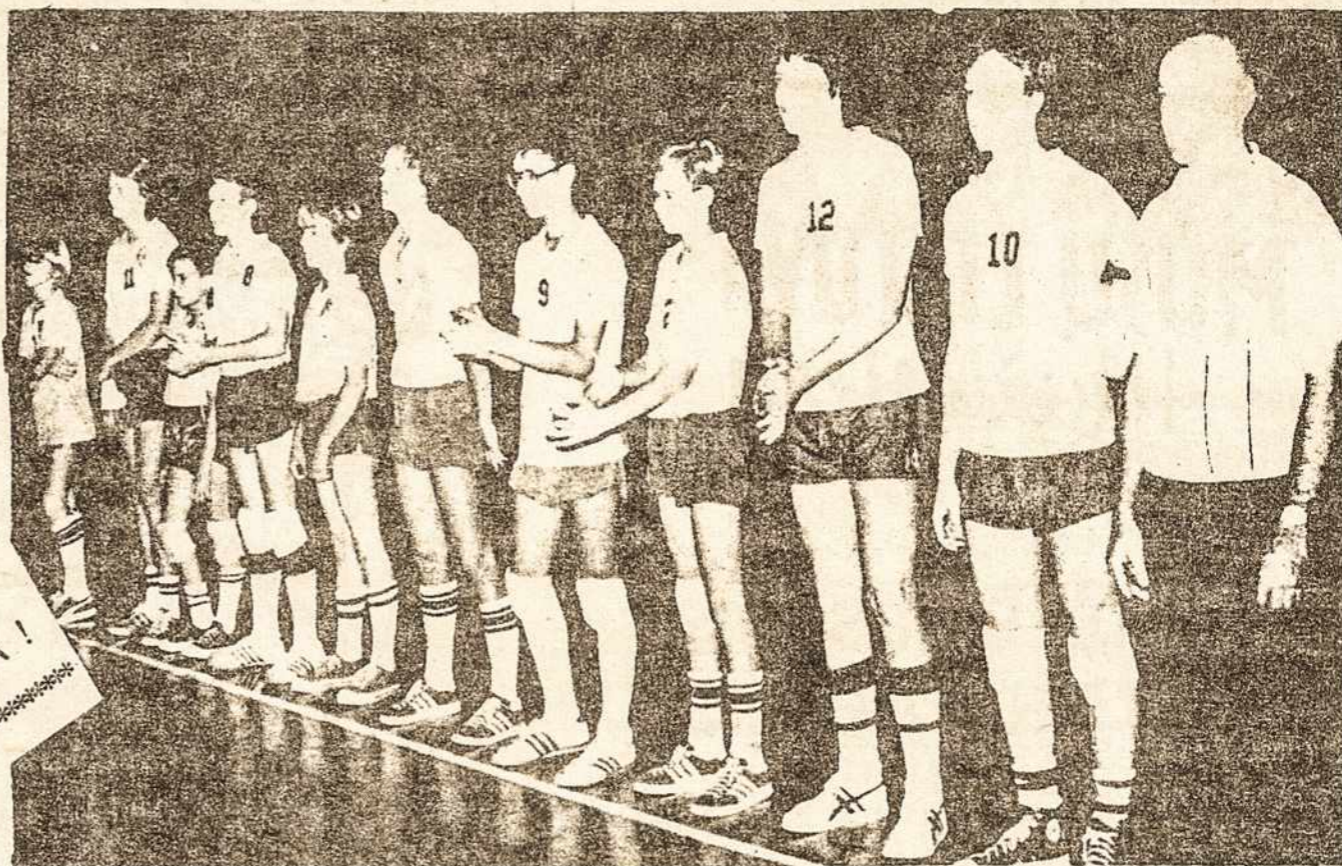
Prieš 500 metų Jonas Didysis, Maskvos kunigaikštis, samdė italų architektus, kad pastatytų dvi didžiausias Kremliaus katedras, Kremliaus mūrus ir bokštus. Kruš-

LIETUVYBĖS VERTĖ...

/Tęs. iš 4 psl./

taip pat ir savo amerikiniėje mokykloje yra aktyvi ir labai gera mokinė, patekusi į valstybinę garbės mokinių sąjungą (National Honor Society), kurios nariais tampa tik aukšto akademinio lygio moksleiviai. Danutė myli vaikus, ir svajonja tapti vaikų gydytoja. Ji savo devynerių brolių ir sesučių šeimoje jaučiasi labai laiminga, ir jai devynių vaikų šeima neatrodo didelė. Ji savo riboto laisvalaikio dalį mėgsta praleisti su savo jaunesniais broliukais ar sesutėmis; eidama kokių nors reikalų artimoje kaimynystėje ar į krautuvę, ji niekada neina viena, visada su savimi pasiimdama ką nors iš mažesniųjų. Ji mėgsta sportuoti, ir kasdieną nubėga bent vieną mylią; yra žaibo tinklinio komandos narė, pasižymi plaukime, kaip ir jos vyresnysis brolis Vytautas, savo plaukimo dėka gavęs studijoms stipendiją. Šiuo metu ji yra oficiali Clevelando Valstybinio universiteto plaukimo laikrodininkė, duoda vaikams plaukimo pamokas; gerai žaidžia tenisą ir yra laimėjusi Vakarų pusėje teniso rungtynėse antrą vietą. Danutė, lietuviškos šeimos duktė, savo asmeny-

TEVŲ ŽEMĖ LIETUVA
MŪS SIRDYJE VISADA!

NERIES jaunučių Tinklinio komanda su treneriu Z. Žiupsniu, kuri dalyvavo visos Amerikos "Junior Olympics" žaidynėse ir užėmė antrą vietą.
Nuotrauka Zigmo Degučio

čiovas nusamdė italų automobilių bendrovę Fiat, kad pastatytų Sovietams automobilių įmonę prie Volgos maždaug 700 km į pietryčius nuo Maskvos. Italai įmonę pastatė, o Kruščiovas tą miestą pavadino mirusio italų komunistų lyderio Togliatti vardu. Norėdamas turėti gerą priėjimą prie Baltijos jūros, Petras Didysis

je jungia visa tai, kas anksčiau jaunystėje yra pozityvu, kūrybinga. Tikėdama, kad sveikame kūne yra sveika siela, ji vistik stato mokslą pirmoje eilėje... Danutė skaito daug, lavinasi mokslinėse srityse, tačiau prisipažįsta taip pat labai mėgstanti šokti... Jos sveika, sportiška išvaizda negali pilnai paslėpti galvojaučios ir daug meilės turinčios jaunos merginos.

Lietuvybė jai yra natūrali jos gyvenimo pusė, kaip ir jos šeima, kaip ir jos ateities viltys. Ji yra viena iš daugelio jaunų žmonių, kurie kada nors stovėję savo buvusių mokytojų eiles ir tęs savo tėvų lietuviškumo sėją, kurios vienu iš gražiausių vaisių ji yra pati.

Atminkime, kad jos akimis žiūrint, lietuviškumas nebūna mums įprastosios tragizmo žymės. Jis yra lietuvių tautos likimo dalis, kurią reikia nešti su pasididžiavimu, konkrečiu darbu ir žviesiu nusistatymu, nes tu pačių šaknų tūkstančiai mūsų brolių ir sesių yra surišti bendromis mūsų istorijos ir kultūros šaknimis, kurių gyvybe rūpintis yra visų gentkarčių didžioji pareiga ir privilegija.

DIRVA

pelkėse ir miškuose pastatė Petrapilį dabar vadinamą Leningradu. Norėdamas Leningradui gerą užnugarį ir užtikrinti susisiekimą su Murmasko uostu, Stalinas atėmė iš Suomijos Kareliją, o jos gyventojus apgyvendino už Ladogos ežero ir prie aukštutinės Volgos. Petras Didysis samdė vokiečius, švedus ir olandus amatininkus, kad mokytų rusų amatų ir pradėtų šokią tokią pramonę. Dabar Brežnevas ir Kosyginas samdo Vakarų Europos bendroves, kad statytų Sovietams visokias imones. Norėdamas pagerinti žemės ūkį, Kotryna Didžioji kvietė vokiečius ūkininkus į Rusiją ir apgyvendino juos prie Volgos. Dabar Sovietų valdovai steigia žemės ūkio mokyklas ir savinasi Vakarų Europos ir JAV žemės ūkio techniką.

Bijodami svetimųjų įtakos, carai buvo įvedę laikraščių ir knygų cenzūrą. Taip, pavyzdžiui, caras Nikolajus I cenzuruodavo garsiojo Rusijos poeto Puškino eilėraščius. Grafas Lew Tolstojus, bijodamas, kad jo veikalus nepraleis cenzūra, kai kuriuos savo raštus išgabeno į užsienį ir ten juos atspausdino. Taip elgiasi ir dabar kai kurie Sovietų rašytojai, pavyzdžiui Solženytsenas. Garsusis Rusijos rašytojas Dostojewski buvo ištremtas į Sibirą. Nesilaikančius komunistų partijos linijos, ir Sovietai tremia savo rašytojus į Sibirą, išmeta juos iš rašytojų draugijos arba uždaro į bepročių namus. Taip elgėsi ir carų pareigūnai. Devynioliktoje šimtmečio žymus mokslininkas ir filosofas Petras, Tšaidajew buvo oficialiai paskelbtas bepročiu už straipsnį, kuriame jis rašė, kad rusai yra atsilikę ir kad jie galėtų pažengti pirmyn mokymais iš Vakarų Europos ir priimdami katalikų tikėjimą.

Petras Didysis įvedė laikraščių cenzūrą, slaptą policiją ir padali-

no valdininkus į 14 kategorijų. Tos tradicijos laikosi ir Sovietai. Ne tik valstybės ar partijos pareigūnai, bet ir mokslininkai yra suskirstyti į kategorijas. Aukščiausią vietą užima mokslo akademijos nariai, paskui eina institutų direktoriai, pilni profesoriai, skyrių vadovai, laboratorijų vedėjai, daktarai, universitetą baigę tyrinėtojai ir t.t. Net sportininkai turi savo kategorijas: Nusipelnęs sporto meistras, sporto meistras tarptautinės klasės, sporto meistras A klasės, sporto meistras B klasės ir taip toliau.

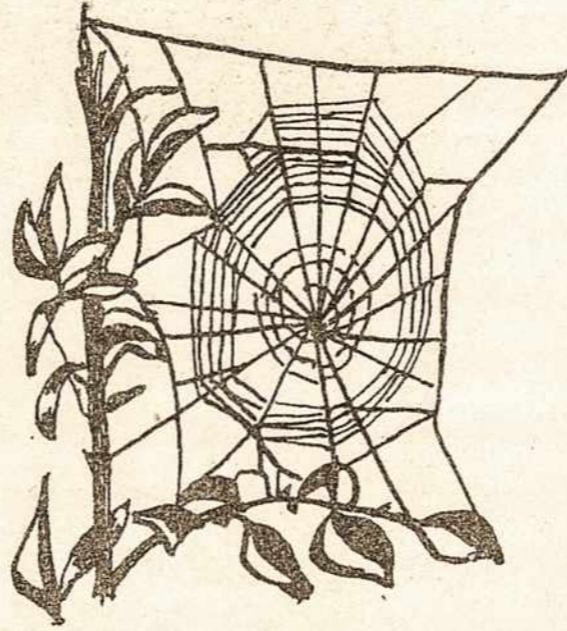
Carai nusipelnusiems valdininkams duodavo titulus, ordinus, dvarus ir privilegijas. Sovietai elgiasi panašiai. Aukšti komunistų partijos pareigūnai gauna ordinus, vasarnamius, automobilius su šoferiais ir maisto, buto, atostogų gydymo ir kitas privilegijas.

Juokaudama, viena lietuvaitė taip aprašė Sovietų sistemą. Girdi, viena nusipelnusi senutė gavo naują butą. Kai nuo lubų pradėjo kristi tinkas, ji paskambino darbo brigadai. Ši tuojau atvyko ir sutaisė tinką. Tada darbininkai jos klausė ko jai dar trūksta. Senutė pageidavo „nopercko“. Darbininkai nubėgo į kelias krautuves, bet „nopercko“ niekur nerado. Carų laikais „noperckų“ netrūko.

• DR. STASYS A. BAČKIS, einas Lietuvos Atstovo Washingtono pareigas, su poniu dalyvavo liepos 20 d. priėmimo Baltuosiuose Rūmuose. Prezidentas Fordas ir ponis, Bicentennial minėjimo proga, priėmė akredituotus diplomatinių misijų šefus ir jų ponias.

Liepos 26 d. Valstybės Sekretoriaus ir ponios Kissinger kviečiami, dr. S.A. Bačkis ir ponis dalyvavo priėmimo Valstybės Departamente.

M MŪSŲ LIETUVA Mažiesiems

BROLIAMS IR SESĖMS GAMTOS DRAUGAMS

Skautų Aido puslapiuose ne kartą skaitėme apie visokius gyvūnus, bet mes jų nerišdavome su visa gyvūnija. Pabandykime šį kartą plačiau pažvelgti į nuostabią gyvąją gamtą ir sekti jos gyvenimą, savybes bei rūpesčius.

Nuolat girdime ir skaitome apie ekologiją, gamtos apsaugą, nykstančias žvėrių rūšis ir jau, deja, per žmogaus neapdairumą, neišmanymą ir godumą išnykusias. Pašoksta didelis noras geru prisidėti, kovojantiems už gyvybę padėti, nykstančius gelbėti. Tad, mielosios Sesės ir Broliai, kviečiu Jus visų pirma gyvybę gamtoje geriau suprasti ir gerbti. Bendrai bandykime vienu kitu straipsniu žengti pirmą žingsnį.

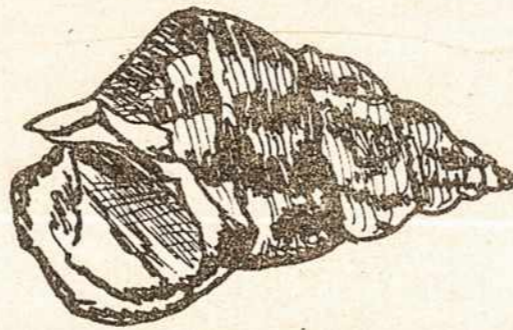
Didmiestyje netenka sutikti per daug gyvūnų. Pirmoji pažintis su jais yra dažniausiai šunys ir katės, kelių rūšių paukščiai ir peteliškės, pelės ir vorai, na, gal ir žuvelės, vėžiukai, jūros kiaulytės, žiukėnai ir triušiai.

Šiu padarų savybių jau užtenka, kad pradėtume domėtis gyvąją gamtą ir stebėti ją. Jei prie to dar prisideda gamtos knygos, televizijos filmai, ekskursijos į zoologijos sodą, muziejus bei gamtą už miesto ribų, mūsų žinios pamažu pasipildo.

Vis labiau stebimės gyvių sudėtingu gyvenimu, jų mokėjimu manytis, auginti, auklėti ir ginti jaunąją kartą ir ją išmaitinti. Pastebime taip pat, kad gyvūnai stengiasi vengti priešų ir pavojaus: slapstosi, maskuojasi arba bando blefuoti - bauginti - puolėją įmantriausiais būdais.

Mes dažnai priskiriame gyvūnams žmogiškų ypatybių, bet vis dėlto nenorime sutikti, kad jie

daryti, ko nors nedaryti. Labai nemalonu klausytis šuns neturinio žmogaus nuomonės, kad šuo yra - šuo, kad mūsų keturkojis draugas prisirišo prie mūsų, kadangi jį priglaudėme ir duodame jam ēsti. Jaučiame, kad santykiuose yra

dar kažkas kita, bet nemokame to išreikšti.

Kodėl, pavyzdžiui, šuo taip begaliniai ilgisi atostogaujančių be jo šeimininkų, kad neēda, neranda sau vietos? Kodėl yra atsitikę, kad šuo buvo rastas negyvas neužilgo po jo pono mirties? Ir kaip paaikškinsi mokyto aklyjų šuns sąžiningą elgesį? Ar ir čia visur veikia tiksliai instinktas? Ar nė kiek nėra sąmonės?

Ieškome atsakymų. Mūsų asmeniško patyrimo nepakanka, tai knisamės knygose. Keista - juo daugiau sužinome, juo daugiau stebimės, susidomime.

Nuo ežero pakylę žąsys. Klegėdamos jos sudaro trikampi formaciją: vadovė atstato krūtine oro srovei, kad visam būriui būtų lengviau ją skrosti. Lengvai išaiškinta, tiesa? Bet kaip žąsys žino, kada ir kur skristi? Kaip jos sutaria tai daryti drauge: ar joms pasidaro šalta, ar pritrūksta maisto? O gal reikia tinkamesnės vietos šeimoms auginti? Vėl, kas joms nurodo kelią, tokį tolimą ir pavojingą? Kas to nenorėtų žinoti...

Garazo pastogėje širšės sulipdė molinį arba popierinį lizdą; kitur voras ištempė savo tinklą: plonų šilkinių siūlų spąstai vabaliukams gaudyti stiprūs ir elastingi, jų struktūra tikslinga. Nuostabu.

Kodėl Lietuvoje nebuvo tokių gyvių, kokių randame čia? Kodėl

nevisur yra gandrų, gegučių, lakštingalų, vieversėlių? Kokių būdu atsiranda tos pačios gyvių rūšies geografinės atmainos? Kodėl Australijoje yra tiek sterbinių žvėrių? Kas vyksta Afrikoje, Pietų Amerikoje? Kalnuose, džiunglėse, jūroje? Ar vieni gyvūnai geri, kiti - "blogi"?

Nėra galo klausimams, tačiau norisi nors truputį daugiau sužinoti apie gyvūnų pasaulį - nors pačius pagrindinius dalykus:

kaip gyviai stato ir kuriasi, kaip jie elgiasi su jaunąja karta, kaip jie randa maisto, kaip slapstosi, baido, ginasi, selina ir medžioja.

Ona Saulaitienė

MANO ŠUNIUKAS

Aš turiu mažą šuniuką. Jo vardas yra Pupsiukas. Jis yra mano geriausias draugas pasaulyje. Mano mama ir tėtė nupirko Pupsiuką, nes mes labai norėjome turėti šuniuką. Pupsis yra labai išdykęs. Jis visada išverčia mūsų lovas ir tada pats patogiausiai atsigula.

Edmundas Žygas,
Marquette Parko, 3 sk. mok.

Tolima giminė

— Ar Bārbora tau giminė?
— Giminė. Pet labai tolima. Iš mūsų dvylikos vaikų šeimos ji yra seniausia o aš jauniausias...

PALIKAU ŠALĮ

Kai palikau šalį,
Šienapiūtei mojanč,
Tu žalias, berželi,
Man sakei — "Sudle!"

Klausiau aš šakelių,
Pakelėj sustojus:
Ar ilgai žaliuosit,
Gimtoj pakelėj?

Jos man sušlamėjo,
Kad žiemos nebusim,
Su pavasarėliu,
Būsime žalios vėl.

Liūdna tik pravirkus,
Rasoj sidabrinėj,
Kad nėra jau laisvės,
Lietuvio gimtinėj...

Sukasi keleliai,
Vingiuose klaidina,
Mūs pievų gėles,
Svetimiečių skina.

Alb. Kasiubienė

turėtų "protą", kaip mes jį suprantame? Kalbame apie instinktą. Vieniems pripažįstame tik primityvų igimtą nesąmoningą potraukį į ką nors, kitiems daug tobulesnį instinktą.

Mylime savo šunį ir neabejojame, kad jis mus myli. Mokome jį reaguoti į mūsų balsą, ką nors

Brazilijos lietuvių skaučių iškyloje Doris Kuniškytė laukia skanių užkandžių. Mišraus vieneto "Palanga" narės stovyklavo gegužės 2-3 d.
Nuotrauka A. Saulaičio

Literatūra · Dailė · Mokslo

KRIKŠČIONIŠKOSIOS VAKARŲ KULTŪROS PRADŽIA LIETUVOJE

Dr. J. Jakšto paskaitos, skaitytos Clevelando Pedagoginių kursų popietėje vasario 22 d., santrauka.

Krikščioniškoji kultūra Europoje prasidėjo iš Romos imperijos. Apie XIII amžių ji pasiekė Pabaltijo kraštus — švediją ir Suomiją. Kita kryptis bizantiškoji, sklido į rusiškuosius kraštus. Jau XII amžiaus pabaigoje ji išsiplėtė visoje rytų Europoje ir pasiekė Lietuvos pakraščius. Kodėl ortodoksine krikščionybė neįsigalėjo Lietuvoje — sunku tiksliai išaiškinti. Vieno gudų istoriko prielaida, pirmajame mūsų eros tūkstantmetyje buvo nusistovėjusi etninė — kultūrinė riba tarp gudų ir lietuvių. Galimas dalykas, kad toji aplinkybė ir nulėmė, kad lietuviai nepasidavė ortodoksinei krikščionybei.

Vakarų krikščionybė pasiekė Lietuvą kaip tik tuo metu, kai jos kaimynystėje įsikūrė kryžiuočių ir kalavininkų ordinais. Tačiau jie nebuvo misijonieriai. Jie buvo įsteigti ir veikė kryžiaus karų dvasioje. Pagal ją, kova prieš pagonis buvo tarnavimas Dievui. Lietuva kaip pagoniškas kraštas todėl tapo IV kryžiaus karų lauku. Lietuvius jų kronikininkai vadino saracenus — taip pat kaip arabus ir mohametonus.

Jeigu Mindaugo krikštas būtų pasisiekęs, tai būtų išvengta kryžiaus karų, bet M. krikštas tebuvo trumpas 8 metų epizodas, nes Mindaugas jau 1260 m. buvo pagonis. Lietuva liko pagonišku kraštu ligi XIV amžiaus pabaigos. Ligi to laiko Lietuvoje buvo pagoniškoji kultūra. Toji kultūra turėjo prilygti vakariečių, kitaip lietuviai nebūtų pajėgę pasipriešinti kryžiuočiams. Prancūzas P. de Mezieres, apsilankęs Prūsijoje Kęstučio laikais, savo traktate rašo iš ordino

Mindaugas

patyręs, kad lietuviai esą "pagonys, žmonės be rašto ir be knygų, bet jie esą labai geri kariai." Yra išlikusios "Rygos skolų knygos" vestos iki 1352 m. Tose knygoje surašyti pirkliai, kurie atveždavo Rygon prekių. Tarp 1000 vardų randame ir apie 30 lietuviškų vardų. Iš to matome, kad tais laikais lietuviai prekiaavo su vak. Europa tarpininkaujant Rygos pirkliais. Žinoma, kad tais keliais lietuviai gaudavo visų kariams reikalingų dalykų. Rygos miestas nepriklausė ordinui. Suverenas buvo Rygos vyskupas. Patys rygiečiai tvarkėsi savarankiškai. Rygos vyskupas visą laiką ginčijosi su ordinu. Kilo net atviras karas tarp jų. Lietuviai buvo pakviesti talkon prieš Livonijos ordiną. Iki 1332 m. lietuvių įgulos stovėjo prie Rygos ir gynė miestą nuo kalavijuočių. Šie faktai buvo minimi Gedimino laiškose.

Greičiausia tie laišškai buvo parašyti Rygos vienuolių. Į Rygą buvo atvykę Romos pasiuntiniai rūpintis Gedimino krikštu. Gediminas buvo pastatydinęs net dvi katalikų bažnyčias (Vilniuje ir Naugarduke). Yra paliudyta, kad Gedimino laikais atbėgdavę pas kryžiuočius lietuviai. Jie apgyvendinami kryžiuočių valdomose Prūsijos žemėse. Bet, anot to liudijimo, kai Lietuva būsianti kryžiuočių užkariauta, jie galėsį grįžti į Lietuvą ir turėsį ordinui grąžinti jiems duotąsias žemes. Vienas tų atbėgėlių skundėsis, kad jis bėgęs pas kryžiuočius nuo pagonių persekiojimo. Taigi matyt, kad krikščionybė buvo beleidžianti šaknis Lietuvoje jau Gedimino laikais.

Graikų kilmės pranciškinas Pietro Fildago gyveno DLK Algirdo dvare ir net buvo susidraugavęs su Jo-

gaila. Grįžęs Italijon kurį laiką jis profesoriavo Paduos universitete ir 1409 m. buvo išrinktas popiežium, pasivadindamas Aleksandro V vardu. Vienoj itališkoj enciklopedijoj rašoma, kad Aleksandras V prisidėjo prie Lietuvos krikščionėjimo. Yra minima, kad Jogaila, veddamas aštrią diplomatinę kovą prieš kryžiuočių ordiną, pasigedęs Aleksandro V pagalbos. (Popiežius Aleksandras V jau buvo miręs).

Iš viso to matome, kad dirva krikščionybei Lietuvoje jau buvo ruošiama anksčiau. Oficialiai Lietuva apkrikštyta 1387 m. Jogailos, tapusio Lenkijos karaliumi ir Vytauto Didžiojo pastangomis. Žemaičiai buvo apkrikštyti 1413 m. Taigi krikščioniškoji kultūra iš vakarų atėjo pamažu. Tačiau iki reformacijos krikščionybė Lietuvoje merdėjo. Miestai jau buvo priėmę krikščionybę, bet visas kraštas dar laikėsi pagonybės. Atvykę į Lietuvą jėzuitai nustebo radę Lietuvą dar pagonišką. Savo pranešime Romai jie laiko Lietuvą panašia į Indiją su daugybe pagoniškų dievų. Tik nuo XVI amžiaus dėka jėzuitų Lietuva tapo krikščioniška. (pk)

DIRVA

SOVIETINĖS POEZIJOS MYLĖTOJAMS

(žodis žodin iš sovietinio žurnalo Švyturys, nr. 24)

Marcelijus Martinaitis

KUKUČIO NIEKŲ DAINELĖ

Niekas niekur
niekam niekad —
nieko niekas
niekada.

Nieko niekas
niekur niekam —
niekad nieką
nė už ką.

Niekam niekas
nieko niekad
niekada.

Lietuviška tarybinė enciklopedija

Pagaliau Maskva leido vilniškei "Mokslo" leidyklai pradėti leisti "Lietuviškąją tarybinę enciklopediją". 800 žinovų rašo straipsnius, 430 žinovų patarinėja. 1230 mokslisų dūšių pluša prie darbo.

Kada surinko pirmojo tomo medžiagą nuo A iki Be, iš Maskvos atvyko visų žinovų žinovas, visų bolševikinių specų pats gudriausias specas patikrinti, ar darbas politiškai raštingas?

— Kas tai per Arminas?
— klausia specų specas.

— Tai poetas, kunigas,
— paaiškino žinovai lietuviai.

— Katalikų popas? Išmesti! Jo vieton įdėti Arbutovą. Prieš porą metų jis buvo deputatu. O kas tai per Alantas?

— Tai žinomas rašytojas, gyvena egzilyje.

— Išmesti! — trenkė kumščiu į stalą maskviškis specų specas. — Įdėti jo vieton melžėją Armaškina, ji gavo medalį už soclenktynes. Kas tai per Almėnas?

— Jo knygą išleido vilniškė "Vaga". Jis lankėsi Vilniuje ir tarybų nenupeikė.

— Duokite jam dvyliką eilučių be nuotraukos. Nuotrauką įdėkite paršavedės Abdulkinos. Ji iki šiol mėšlo buizoje nenuskandino nė vieno naujagimio paršiuko. Kas tai per Andriušis?

— Tai žinomas rašytojas. Gyveno ir rašė egzilyje.

— Išmesti! — net apsiptojes sukriokė maskviškis specų specas. — Jo vieton įdėti Afoniną. Jis šiaulių kompartijos sekretorius. Dar įdėkite spalvotą Piotro Aleksėjėvo nuotrauką. Jis buvo pirmas revoliucionierius Rusijoje. Ir įsidėmėkite: visos nuotraukos turi būti taip dedamos, kad, esant reikalui, būtų galima lengvai pašalinti.

— Suprantame, — linkčiojo galvomis redaktoriai. — Taip buvo su trockiais, buchariniais ir berijomis.

— Šššš! — sušnįpštė specų specas. — Neminėkite pavardžių. Supraskite reikalą iš užuominos. O dabar,

pakelkim gruziniško šampano taures už lietuvių mokslininkų produktą, už lietuvišką tarybinę enciklopediją!

Lietuviai mokslininkai pakėlė taures ir klusniai visi sušuko "ura!"

Kazys Binkis

APIE MADAS

Štai iš miesto Marijona
Grįžo su striuku sijonu
Ir mergaitės viso kaimo
Susaukė skubiai į seimą.
Įsiremus sau į šoną,
Taip kalbėjo Marijona:
„Draugės, mes ilgai kentėjom,
Ilgus drabužius dėvėjom
Ir, skaroms aprišę ausis,
Vilkome kasas ilgiausias.
Buvome lig šiolei paikos.
Bet dabar atėjo laikas
Pasirodyt, ką mes galim.
Nebstraišiotim skarelėm.
Kirpkim kasą nuo pakaušio
Ir vaikščiokim pasišiaušę.
O kad vaizdas būt malonus, —
Kirpkime perpus sijonus.
Su ilgais sijonais bėda:
Medžiagos jie daug suėda.
Štai kad ir Pranciškaus Onai, —
Bus iš vieno du sijonai.
Mat, mada išėjo nauja
Ir iš mūsų reikalauja,
Kad kožna mergaitė ščyra
Būtų panaši į vyrą.
Nes tarp moterų ir vyrų
Jau dabar lygybė yra...“
Vos išgirdo šituos žodžius,
Tuoj sujudo visas sodžius:
Dūžta puodai, byra tinkas.
Žvanga žirklės ir mašinkos.
Štai tenai Pranciškaus Ona
Karpo šmotais sau sijoną.
Čia vėl Merkelio Albinka
Kerpa plaukus su mašiną.
Vyras stovi ten išblyškęs,
O prie jo dvi moteriškės:
Rankom blaškos, rėkia, klykia,
Tuoj matyt — gerai įpykė:
„Ach jūs latrai nevidonai,
Buvot jūs ant mūsų ponai,
Vaikščiojot užriestom nosim.
Mes dabar paponavosim.
Nes tarp moterų ir vyrų
Jau dabar lygybė yra...“
Taip ir diena nepraėjo,
Visas sodžius pakitėjo.
Grįžta iš laukų artojai,
Žiūri — o namie kaip rojui...
Nepažint savų mergelių;
Sijonėliai aukščiau kelių;
Tos, kur pirma buvo basos,
Dabar vsikšto čebatuotos,
Kur pirmiau kabojo kasos, —
Stūkso vien sušiauštas kuodas.
Ir kožna mergelė ščyra
Maž kuo skiriasi nuo vyro.
Ir visuos sodžius taip aėdas,
Nes atėjo naujos mados.

St. Petersburgo lietuvių paviljone. Iš kairės: dailininkas Jurgis Juodis, Angelė Karnienė ir Albinas Karnius.

Keistos vestuvės Noveliukė

Vargonai groja Mendelssohno maršą. Mano žmona, juoda suknele apsilvikiusi, mažais žingsneliais artėja prie altoriaus. Nematau kas ją veda už rankos... Irgi kažkas juodai apsilvikięs, lyg jos miręs dėdė...

Tokiais pat mažais žingsneliais iš kitos altoriaus pusės ateina Jonas su savo seserimi. Jis irgi tamsiai apsirėdęs, bet turi rausvą gėlę atlape, lyg per vestuves, o jo sesutė tviskėte tviska rožiniu drabužiu: jai šventė!

Mano žmonos patinės veidas ir viršutinė lūpa. Ji verkė. Matyt, ilgai verkė, kaip tada, kai nugaišo jos mylimas katinas. Betgi aš jos katinėlis! Taip ji mane visada vadindavo, kai buvome jaunesni. Taip, ji verkė manęs... Dėlto ir apsilvikiu juodai. Bet vis dėlto išteka už Jono.

Man graudu. Kiek abu prisidirbom, pritaupėm, o dabar tas plevėsa Jonas viską prašvilps.

— Ale! — sušunku dusliu balsu, lyg iš po žemių. Pristinga oro, verčiuos ant kito šono ir vėl žiūriu į tas keistas vestuves.

Vargonai tebegroja, Jonas ir Alė tebežingsniuoja altoriaus link. Pusiaumiegy mąstau: vargonus sapnuoti — blogas ženklas, kas nors mirs... Betgi mirštu aš! Aiškiai mirštu! Man skauda krūtinę ir trūksta oro.

— Ale, — suvaitoju.

Tai visai ne vestuvės, bet mano laidotuvės, kaip tada, kai laidojom Šv. Blažiejaus šventovėje Jono tėvą... Bet tas linksmas maršas! Mat, jiems visiems palikau sutaupyty pinigų: penkiolika tūkstantų taupomoj, žemės gabalą prie ežero, kitą Winnipego miškuose, draudą, fondus vaikams...

Žiūriu į savo dukrelę Rasu-

tę: gražiai sugarbanota, pasipuošusi, kaip į balių... Bill veda ją už parankės. Nė ašarėlės! Tėvas numirė, o ji... kas jai! Tekės už to snargliaus ir tiek. O jis tik dantis rodo — bus ponas ant viso mano turto.

Sūnus Daumantas atrodo rimtas, paniures, lyg prieš egzaminus. Jis nemėgsta Jono. O gal ir manęs gailisi?

— Daumantėli... — sudejuoju ir nubundu.

— Kas atsitiko, kam tu vaiką šauki? — dega šviesą Alė.

Jos veidas paputęs. Blaivausi ir klausiu:

— Ko tu verkei?

— Aš neverkiau...

— Gi tavo akys užputusios.

— Sapnavau tokį kvailą sapną... laidotuves...

Imu visas drebėti.

— Kas tau? Ar turi karščio? Gal kiaulių gripas?

— Taip... taip...

Mirsiu jau dabar nuo to kiaulių gripo. Nuo ko gi kito sveikas mirčiau?

Alė atneša man aspirino ir karšto vandens su vyšnine. Tokia ji gera. Iš visų tik ji manęs verkė, niekas daugiau.

Nuriju tabletes, užsikosėju gerimu, apšylu ir nustoju drebėti.

Alė apkamšo mane, sakydama:

— Miegok, katinėli! Išsimiegosi ir būsi sveikas.

— Nevadink manęs katinu, nes paskui teks verkti! — suurzgriu ir vėl akyse matau savo laidotuves ar Alės vestuves...

— Tai jau dabar, katinuok, visada taip vadinau ir vadinsiu!

— Kai numirsiu, tu netekėk už Jono, — tariu įsakmiai ir rimtai. Užsimerkiu ir imu snausti be sapnų, be muzikos.

V. J. Juodis

MŪSŲ ŽINIOS

LIETUVIŲ

BENDRUOMENĖJE

BRAZILIJOS LIETUVIŲ B-nės TARYBOS IR VALDYBOS RINKIMAI

BLB-nės rinkimų komisija stengiasi palengvinti B-nės nariams atlikti šią balsavimo teisę ir pareigą, nustatydamas sekančiais:

1. Balsuoti galima asmeniškai arba pasiunčiant balsavimo voka paštu.

2. Asmeninio balsavimo data yra spalio (outubro) 31 diena. Todėl balsai paštu turi ateiti ne vėliau, kaip spalio (outubro) 30 d. 18 val., pasiųsti sekančiu adresu:

Comunidade Lituano Brasileira
C.P. 2940
01000 SÃO PAULO, SP.

3. Balsavimui urnos bus:

Zelinoj — Jaunimo Namuose;
Mookoj: Šv. Kazimiero p-jos patalpose.

4. Balsus (vokuose) galima įteikti ir anksčiau, paduodant jga lioties asmenims bei lietuvių kolonijose.

SOLIDARUMO ĮNAŠAS

(už 1976 metus)

Jau įnešta suma Cr. 2.120,00
Dar įnešė:

19. Alexandre Bumblys	Cr. 120,00
20. Jonas Dimša	Cr. 120,00
21. Pranas Šukys	Cr. 120,00
22. Kazimieras Skorupskis	Cr. 120,00
23. Motiejus Jurkonis	Cr. 120,00
24. Endrikas Guzikaukas	Cr. 120,00
25. Alekas Vinkšnaitis	Cr. 120,00
26. Stasė Lukoševičienė	Cr. 60,00
27. Kazimieras Baužys	Cr. 120,00
28. Joana Satkūnas	Cr. 120,00
29. Angela Joteika	Cr. 120,00

Viso Cr. 3.380,00

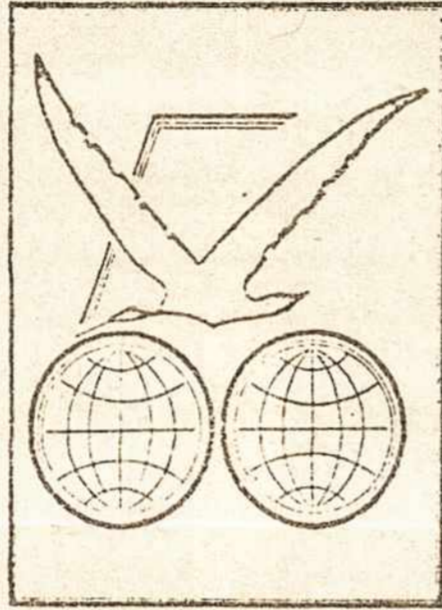
LITERATŪROS BŪRELIO POBŪVIS

28 rugpjūčio susirinko Literatūros Mėgėjų Būrelis pas H. ir J. Valavičius. P. Janina Valavičienė įdomiai perskaitė straipsnį apie Dr. Joną Basanavičių, rašytoja Halina Mošinskienė perskaitė svajingą V. Krévės „Dainių“, Živilė Jūraitytė, esto Aleksis Rannif eilėraščių „Ties Brasta“, o Alfonsas Petraitis, italų laureato Eugenio Montales „Dinard Peteliškė“. To-

liau, buvo pristatyta V. Krévės pasaka „Lakštingala“, išpildyta A. Petraičio, J. Valavičienės ir Ž. Jūraitytės. Po programos, kaip visuomet, sekė įvairios žinios iš lietuvių ir brazilų spaudos. Tarp kita ko, vyko diskusijos apie straipsnį, liečiant Marcel Lefebvre mintis.

Sekantis Būrelio pobūvis bus 25 rugsėjo pas p. Haliną Mošinskienę, rua João Arruda, 176, ap. 12 - Perdizes. Mielai kviečiame visus, kurie domisi literatūra ir norėtų pabendrauti bent kartą į mėnesį smagioj lietuviškoj aplinkoj.

Živilė

PENKIASDEŠIMTMEČIO ŽINIOS

LÉLIŲ TEATRAS. Sekmadienį, rugsėjo 26, 13:00 val. Seserų pranciškėčių salėje Penkiasdešimtmečio komitetas pristato São Paulo miesto turizmo valdybos Lélių teatrą. Programa tęsiasi 1:15 val., tad pasibaigs pusvalandį prieš 15 val. pamaldas V. Zelinoje. Įėjimas nemokamas, bet reikia turėti pakvietimą, kurį iš anksto galima gauti klebonijose ir pas penkiasdešimtmečio komiteto narius.

LIPINUKAI. Trispalviai penkiasdešimtmečio ženklo lipinukai jau platina mi klebonijose ir penkiasdešimtmečio komiteto narius.

LEIDINYS. 200 puslapių leidinys „PENKIASDEŠIMTMETIS“ jau baigiamas ruošti. Knygoje yra 120 puslapių straipsnių iš Brazilijos lietuvių istorijos ir gyvenimo, apimančių 1867 — 1976 metus, ir 80 puslapių fotografijų, kurių iš viso bus 350 iš Rio Grande do

Sul, Paraná, Minas Gerais, São Paulo ir kitur. Leidinį galima užsisakyti iš anksto; prenumeratorių, remėjų ir mecenatų vardai bus surašyti knygoje. Knygos kaina — 50 kr. Panaudotina ML įdėta anketa.

Leidinį parėmė dar:

8. Emilija Šliktienė	— 200 kr.
9. Brazilijos Lietuvių Bendruomenė (paskola)	2.000 kr.
10. Jonas Silickas (paskola)	2.000 kr.
11. Alfonsas D. Petraitis	500 kr.
12. Povilas Pipiras	100 kr.

IJUI, RS

Urugvajaus upės pakrantėje 1890 metais įsikūrė 25 lietuvių šeimos. Vyrai, palikę šeimas italų Silveira Martins kolonijoje, keliavo 120 kilometrų per miškus iki naujai kolonijai nustatytos vietos, kuri šiandien yra 94.000 gyventojų valsčiaus centras. Lietuvius sekė dar aštuoniolikos tautybių kolonistai.

Šie ir smulkesni daviniai šią savaitę pasiekė „Mūsų Lietuvą“ iš „Diretor Pestana“ antropologinio muziejaus Ijuj mieste. Pirmasis koloniją aprašė lenkų kunigas Antoni Cuber 1898 metais Porto Alegre išleistame kalendoriuje. 1974 metais Rio Grande do Sul valstijos imigracijos sukakties lenkų komitetas išleido kelis sąsiuvinius apie savo kolonijas, prabėgusis paminėdamas ir kitas tautybes, įskaitant lietuvius.

ŠOKIŲ ŠVENTĖJE

V-toje Tautinių šokių šventėje

BRAZILIJOS LIETUVIŲ IMIGRACIJOS „PENKIASDEŠIMTMETIS“

Sukaktuvinis leidinys: 200 puslapių, 350 fotografijų, 25 straipsniai
Fotografijos iš: Rio Grande do Sul, Paraná, Minas Gerais, Rio de Janeiro, V. Zelinos, Mookos, Bom Retiro, V. Anastácio, V. Belos, iš Pietų Amerikos Lietuvių kongresų, stovyklų, kursų, penkiasdešimtmečio švenčių, apimančios 1926 — 1976 metus; mokyklų, draugijų, religinių švenčių, chorų, konsulato, parodų, fazendų, jaunimo švenčių, ateitininkų, skautų ir daug kitų.

(Atkirpti ir įteikti asmeniškai ar paštu:)

Šiuomi užsakau „LIETUVIAI BRAZILIJOJE“ leidinio

..... egzempliorius. (Po 50 kruzeirų)

Leidinio mecenatas 500 kr. ar daugiau

Garbės prenumeratorius — 100 kr.

Prenumeratorius — 50 kr.

SIUNČIU SUMĄ CR\$.

Vardas, Pavardė

Adresas (gatvė, pašto dėžutė)

.....

CEP, Miestas, Valstija

Siųsti: A. Valavičienė, R. Manoel Pereira Guimaraes 87
04722 São Paulo, SP.

arba: A. Saldys, Av. Antonio Carlos Fonseca 173
04290 São Paulo, SP.

arba įteikti parapijose ar Mūsų Lietuvos redakcijoje.

Maloniai kviečiu gimines, draugus ir pažįstamus dalyvauti STASIO ŽŪTAUTO PIRMUJŲ MIRTIES METINIŲ, Mišiose šio (setembro) mėnesio 25 dieną, šeštadienį, 19:30 val. šv. Kazimiero koplyčioje, Mokoje, R. Juatindiba 20 (28). Jas laikys São Paulo arkivyskupas kardinolas Paulo Evaristo Arns.

Velionies našlė Aldona Žūtautienė su šeima

Klebonas kun.P.Daugintis

ŠOKA PAS PORTUGALUS

Didžiulėje metinėje portugalų kolonijos šventėje Ibirapueros stadione rugsėjo 26, 16 val., penkias minutes pasirodys „Nemunas“, kuris šoks Čigonėlę ir Malūną.

Lietuviškai kalbanti

Vyrų — moterų — vaikų
gydytoja

DRA. HELGA HERING
médica

HOMENS—SENHORAS
CRIANÇAS

Av. Eulina, 99—V. Sta. Maria
(Skersgatvis ties nr. 2214, Av. Deputado Emílio Carlo-Bairro do Lima)

Tel.: 220-0439 / 266-3569

MŪSŲ ŽINIOS

L.K. ŠV. JUOZAPO BENDRUOMENĖS NARIŲ ŽINIAI

Šių metų rugsėjo mėnesio 26 dieną 16 val. Jaunimo Namuose šaukiamas Bendruomenės susirinkimas naujai valdybai ir revizijos komisijai išrinkti.

Balsuoti bus galima nuo 16 val. iki 18 val. Visi nariai prašomi į susirinkimą atvykti ir rinkimuose dalyvauti.

K. J. Šeškevičius
Bendruomenės pirmininkas

ŠILINĖS ATLAIDAI IR TAUTOS ŠVENTĖ

Rugsėjo 19, sekmadienį, jaukioj, maldingoj ir linksmoj nuotaijoj buvo atšvęsta Šilinės ir Tautos šventė. Tai MALDOS DIENA už mūsų Tėvynę Lietuvą, kaip ragino Pasaulio Lietuvių Katalikų Bendrijos valdyba.

Po pietų, 5-tos valandos apeigoms šv. Kazimiero parapijoj susirinko virš 200 tautiečių ne tik iš Mookos bei Zelinos, o ir iš tolimesnių apylinkių – Casa Verde, Moinho Velho, Tatuapé ir kitų.

5-tą valandą buvo pašventinta nauja Marijos statula. Šventinimo kūmai buvo Jonas ir Veronika Dimšos, Jonas ir Birutė Bagdžiai, Petras ir Ona Šimoniai, Jonas ir Veronika Bratkauskai, Juozas ir Marija Čiuvinskai, Jonas ir Ona Gorskiai, Jonas ir Apolonija Baltaduoniai, Algimantas ir Albina Saldžiai, Steponas ir Salomé Narušiai, Vincas ir Marija Mazurkevičiai, Da. Maria Baroni, Da. Celeste Sciascia, Da. Marieta Felicia Guellers, Ona Masienė, Anelė Baužienė, Uršulė Bendoraitienė, Franciska Pranevičienė, Monika Maželienė, Teklė Kizeliauskienė, Ona Sinkevičienė, Monika Tamošaitienė, Anelė Šepetauskienė, Marcelė Stankevičienė, Marija Terelienė, Jazė Narkūnienė, Julia Galvão, Ona Paukštienė, Sofija Pili-pavičienė, Monika Baranauskienė, Danielė Ruzgaitė, Veronika Balic-

kaitė ir (negalėjęs dalyvauti asmeniškai) Jonas Paukštys.

Paskui išsivystė eisenaprocesija. Ėjo kryžius, šv. Kazimiero vėliava, choras, šv. Juozapo Brolijos broliukai su žibintais, kunigai, statula su kūmais, jaunimas, minia, giedodami „Sveika Marija, Motina Dievo“.

Įėjus į salę-bažnyčią, choras tuoj užgiedojo „Viespatie, pasigailėk“ ir „Garbė Dievui aukštybėse“.

Per pamokslą kun. Pr. Gavėnas iškėlė religinės ir tautinės šventės prasmę, o kun. St. Šileika vėliau tai pristatė ir portugališkai.

Per aukojimą žmonės nešė ne tik ostijas ir vyną, bet ir kitokių gėrybių, kuriomis buvo pasidalinta per vaišes.

Po pamaldų, per kurias LKB-nės choras giedojo „Taikos Karalienės“ Mišias, vyko trumpas minėjimas, su keliais eilėraščiais (deklamavo Ričardas Bendoraitis, Flavijus Bacevičius ir Sofija Žūtaitė), ir choro dainom. Minėjimas užbaigtas Tautos Himnu.

Bendros vaišės davė progos žmonėms dar daugiau pabendrauti. O „Nemunas“ dar pasiliko salėj iki gilių nakties.

SPAUDOS BALIUS

skirtas laikraščiu MŪSŲ LIETUVA paremti, bus spalio (outubro) 31 dieną. Iš anksto paskirkit šią dieną šiam svarbiam mūsų kolonijos renginiui, tuoj po „Lietuvos Respublikos“ aikštės atidarymo.

Numatyti ne tik skanūs pietūs, o ir kitokia pramoga.

DOMISI APIE LIETUVĄ

Pereitą sekmadienį į „Rūtelę“ kreipėsi studentai iš São Paulo universiteto, atliekanti rašto darbą apie Lietuvą. „Nemuno“ repeticijoje tą pačią dieną buvo kitas būrelis, iš fizinio auklėjimo fakulteto, rinkdamas dainių apie lietuvių meną, tautosaką, sportą ir kultūrą bendrai. „Nemuno“ vadovas Jonas Lukoševičius įjungė juos į repeticiją, nes USP grupė turi pristatyti ir šokį Vėliava su ruoš ir parodėlę. Apie Lietuvą ir lietuvius medžiagos rado Jaunimo sąjungos knygynėlyje ir apklausinėdami Janetę Nikitin, Silviją Bendoraitytę ir kitus.

Lietuvių Sąjungos - Aliança

Vakarienė

Spalio mėn. 16 dieną, šeštadienį, 19,30 valandą, Lietuvių Sąjunga-Aliança ruošia TRADICINĮ POBŪVĮ VAKARIENĘ su pajvairinta menine programa. Ateikite praleisti jaukiai vakarą su savaisiais prie skanių užkandžių ir užgerimų. Iš anksto užsisakykite sau vietą telefonu: 274-5116 ; 93-5470.

MIRĖ DAILININKAS

Juozas Daknevičius staiga mirė São Paule rugsėjo pradžioj. Kilęs iš sulenkėjusių lietuvių šeimos, save laikė daugiau lenku ir buvo egzilinės lenkų vyriausybės atstovas Brazilijoje. Turėjo brolių kunigą lietuvių. Brazilijoje žinomas už savo specialybę restauruoti senus dokumentus, meno darbus ir baldus. Paskutiniu metu per dvejis metus atnaujino visą Cubatão miesto archyvą, istorinės vertės vienuolyną Santose, restauravo São Paulo valstybinės galerijos tapybos darbus, pradėjo atnaujinti ir valstybinį archyvą. Gyveno São Paulo centre kartu su žmona, kuri taip pat šio darbo specialistė.

LANKYS TAUTIEČIUS

Šią savaitę kun. Stasys Šileika pradės lankyti, kalėdoti lietuvių katalikų šeimas, gyvenančias Tucuruvi, V. Gustavo, Dom Pedro II, V. Nivi, V. Jaçanã, V. Victória, V. Tremembé bairuose, apylinkėse.

Kun. Petras Daugintis pradės kiek vėliau lankyti Guarulhos, Penha, V. Granada, Guilhermina, V. Matilde bairus.

Šv. Kazimiero parapijos Kleb. Kun. Petras Daugintis

PAIEŠKOJIMAS

Vincas Laukaitis atvyko Brazilijon apie 1926 metus. Vedė Moniką. Jų vaikaičiai ieško giminių pačioj Brazilijoj. Sužinoję, kad S. Caetano do Sul yra sūrio gamykla Laukaitis vardu, norėtų žinoti, ar ne giminė. Prašo rašyti: Maria Sonia Laukaitis, Rua Austero Pentead, 55, Bairro Botafogo, 13100 CAMPINAS, SP.

VEIKLOS KALENDORIUS

Rugsėjo 25. Literatūros būrelio pobūvis pas Mošinskus, r. João Arruda, 176. ap. 12 Perdizes.

Rugsėjo 26. 16 val. Naujos Liet. Kat. šv. Juozapo Bendruomenės valdybos rinkimai.

Spalio 2. Instituto Histórico Geográfico sesija apie Lietuvių imigraciją. São Paulo.

Spalio 9. Penkiasdešimtmečio komiteto ruošiamas Pavasario šventė.

Spalio 31 – BLB-nės Tarybos-Valdybos rinkimai.

Spalio 31: Spaudos balius. Ruošia Šv. Juozapo Vyru Brolija.

Sapliu mėn. 1 d., 20:00 val. PLIAS Brazilijos skyriaus narių susirinkimas Lietuvių sąjungos rūmuose, rua Lituania, 67 – Mooca. Tel.: 292-1434.

Gruodžio mėn. 3 d., 20:00 val. PLIAS Brazilijos skyriaus narių susirinkimas pas inž. Algirda Idiką, rua Maestro Chiafarelli, 736 - Jardim Paulista. Tel.: 282-2919.

Sausio mėn. 29 d., 10:00 val. PLIAS Brazilijos skyriaus narių susirinkimas pas inž. Leonardą Mitrulį, jo vasarvietėje – Estrada Raposo Tavares. Tel.: 273-6434 (residencija – SP.).

FÁBRICA DE GUARDA-CHUVAS

GUARDA-CHUVAS DE TODOS OS TIPOS. PARA HOMENS, SENHORAS E CRIANÇAS. MINI-SOMBRINHAS. TIPO ITALIANO E ALEMÃO.

Vicente Vitor Banys Ltda.

Inscr. Estadual: 104.619.627

C. E. G. 60.882.009/001

R. Coelho Barradas, 104
V. Prudente

Fones: 274-0677 – (Res. 274-1886)
São Paulo

SEMANARIO

NOSSA LITUÂNIA

MŪSŲ
LIETUVA

Caixa Postal 4421
01000 São Paulo, SP.

Director responsável
ANTONIO AQUINO
Redige: Equipe Editorial
Administrador: P. Daugintis

METINĖ PRENUMERATA: 70 kr. GARBĖS PRENUMERATA: 350 kr. Paskiro numerio kaina: 1,50 kruz. Užuojaus ir sveikinimai nuo 20 kr. pagal didumą. Dėl kitų skelbimų tartis su administracija. Čekius rašyti „Pedro Daugintis“ vardu.

Straipsnius ir korespondencijas redakcija taisy, pertvarko savo nuožiūra. Ne naudoti raštai gražinami tik autoriui prašant. Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia redakcijos ir leidėjų nuomonę. Už skelbimų kalbą ir turinį redakcija neatsako. Laikraštis spausdinamas pirmadienį; vietinės žinios ir pranešimai 9 - 10 puslapiams redakcijai įteiktini ne vėliau kaip iki sekmadienio vakaro.